

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

17. Mater alia filium ad martyrium animans.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

Apud Socratem legimus, Edessæ, in Mesopotamia, fuisse templum illustre D. Thomæ Apostoli honoribus consecratum, in quod homines, ob loci sanctitatem, magna æquè frequentia ac pietate confluere solebant, qui omnes hæresin Valentis Imperatoris detestabantur. Quod ubi intellexit Imperator, Præfectum manu sua depalmauit de negligentia. Debuisset enim eos inde expellere. Præfectus non solum ob acceptam contumeliam, sed etiam quia animæ crudelitatis esse censebat, tot homines innocentes occidere, admodum inuitus parebat. Quare clam eos curauit moneri, ne se eo in templo finerent deprehendi. Illi autem, quasi iussi, non quasi prohibiti essent, ita neque consilij moti, neque minis territi, postero die, multò, quàm priùs vnquam, maiore frequentia, in templum D. Thomæ concurrerunt. Præfecto igitur, magna militum manu stipato, ad eundem locum veniente, pauperetula quædam mulier, quasi ad stipem accipiendam curreret, ita filiolum suum manu contrahens, cupidè properabat, ac ne quid negligeret, ipsam ordinem & agmen satellitum Præfecti interruptum penetrabat. Quod animaduertens Præfectus mulierem ad se citatam ita est affatus: *Quò tam inconditè curris, infelix mulier? Cui illa: Quò alij, inquit, currunt. Ille vicissim. Non audisti, ait, Præfectum cunctos interempturum, quos ibi repererit? Audisti, respondit mulier, & ob eam causam festino, vt & ipsa ibi inueniar.* Hæc tam generosa responsione accepta, in admirationem datus Præfectus Imperatorem conuenit, ei que & numerosam multitudinem, & inuictam virtutem exposuit, affirmans, omnes esse pro fide sua mori paratos; neque humanum esse, vt tanta mortalium multitudo, in templo, velut macello, trucidaretur. Qua oratione iram Imperatoris leniuit; & seruatus est tantus hominum numerus, vnus femine filium suum Christo victimam facturæ exemplo ac pietate: cuius virtus non filio duntaxat, sed etiam Ecclesiæ, ne tot sanctis priuaretur, profuit.

Pauca hæc & dixisse, & fecisse videri potest, si illam consideremus, de qua Prudentius stylo Poëtico, sed historica veritate scribit, nobilissimi Martyris Romani rogatu, coram Afcledit, in Præfecto, puerulus adhuc septennis, explosa Ethnicorum idolo-

XVI.

Socrat. lib. 4.
hist. Eccl. c. 18.

XVII.

Prudent lib.
Perisepha-
non.

idololatria, Dei vnus essentiam & Christi diuinitatem constanter asseruisset, matrem eius accersitam, eaque presentem atque intuentem, à tyranno iussos carnifices, vt pusionem in sublime sublatum manibus verberarent, perseuerantemque in Christo confitendo, exuta veste, virgis secarent. Cunctis flentibus ad tam immane spectaculum, mater imperterrita vultu, & serena fronte, amore Christi contumax stetit, ipsis doloribus filij, tanquam triumphis gaudens. Inter tantos cruciatus, vt fieri solet, viribus defectus paruulus exclamauit, scissitare. Quid ibi mater? An vbera ei & lac propinauit? anlachrymis arentem linguam rigauit? an mulsam poposcit? Nihil horum omnium fecit, sed eum etiam increpans dixit: *Christianum cedere morti non debere, aquam vitæ in Christo sufficere: fontem illum perennem esse proximum, calicem infantium Bethelemiticorum exhauriendum. Isaaci paruuli obedientiam, & septem puerorum, ex Machabaorum historia, constantiam commemorauit.* His talibus maternis dictis animatus puerulus, virili pectore stetit, strepentes virgas audiuit, ictus excepit, dolores tulit, vulnera risit, tortoribus insultauit, tyrannum triumphauit. Itaque in rabiem actus Asclepiades, puerulum capite truncari iubet. Tenebat tunc natum mater, fouebatque & sinu, & amplexu victorem, plagarum vndique sanguinem abstergens. Adest carnifex, puerum poscit; quem mater vltro porrigit Christo victimandum, nullo gemitu, nullo fletu eum prosequens abeuntem. Vnico tantum osculo ei impresso valedixit. Quid alie matres non fecissent, si vidissent septennis filij collum nudari ad ictum? si gladium stringi? si ferrum vibrari? si ceruicem ad vulnus accipiendum inclinatum? Hæc mater immota astitit: hæc astitit læta: hæc ministro caput filij amputante, non euilauit, sed hilarissima voce cantauit: *Pretiosa in conspectu Domini mors sanctorum eius.* Nonne hæc à matre in filium, in Ecclesiam, in Christi gloriam fructus vberimus redundauit? O quantos posset & ab alijs parentibus fructus existere, si vellent liberos suos bene instituere atque educare? imitatione huius matris, & Elcanæ atque Annæ, quorum fuit ingens circa filioli sui Samuelis institutionem pietas, qui eum totum Deo consecrauit.

Psal. 116.

1. Reg. 1.

-olobi
vt ei

vt ei cunctis diebus vitæ suæ iugiter seruiret. Sed id plerumq;
 multæ agunt, vt liberos omni vanitate profanent, linguarum,
 cantilenarum, chorearum eis magistros constituunt; sera de-
 mum ætate vix discunt Deum orare, ac venerari. Alia fuit 3. Reg. 2.
 Davidis pietas, qui filium suum Salomonem, magna & fide &
 sollicitudine tradidit Nathan Prophetæ instituendum. Alia 1. Machab. 3.
 cura fuit Matathiaæ filios suos, ne à veritate eiusque propug-
 natione deficerent, calidè exhortantis. Sed & Raguel quoq;, & Tob. 10.
 Anna filiam suam Saram pie & pudicè educatam dimittentes
 diligenter mouerunt, vt foceros honoraret, maritum dilige-
 ret, familiam regeret, domum gubernaret, & seipsam irrepre-
 hensibilem exhiberet. Susanna quoque laudantur parentes, Dan. 13.
 quòd non solum ipsi iusti essent, sed filiam quoque suam secun-
 dum legem Moyfi eruissent. Denique sollicitudinem pater-
 nam Iob egregiè ostendit, dum *consurgens diluculo offerebat holo-*
causta pro singulis. Dicebat enim: *Ne fortè peccauerint filij mei, &*
benedixerint Deo, in cordibus suis. Sic faciebat Iob cunctis diebus.
 Non esset finis, si omnes vellem enumerare filios, in quos iste
 sese matrimonij fructus effudit; & quidem ex ipsa matrimonij
 natura, quod non solum gignendis, sed etiam bene educandis
 liberis, tanquam ob præcipuum finem, est introductum. Si er-
 go fructus arborem commendat, par est etiam matrimonij sta-
 tum de hoc tam laudabili fructu æstimare.

Hic porro fructus non in liberos duntaxat, sed etiam in
 ipsam Rempublicam sese extendit. E bonis liberis boni fiunt
 ciues: è ciuibus Respublica constat. Quanquam & alia sint
 commoda, quæ per matrimonia ducuntur ad communitatem.
 Per illa multi ad concordiam sunt reducti: per illa animati viri
 in pugnam: per illa hostes anersi: per illa sæpe integra regna
 atque imperia acquisita. Concordia factæ, litisque diurnæ
 compositæ illud exemplum memoratur Bernæ accidisse. Ibi
 duobus probis alioqui viris lis intercessit, de agro quodam
 compascuo. Acta res est in foro magno strepitu; sed impendijs
 vtrinque maioribus, sic vt ad incitas ambo pænè redigerentur.
 Incidit igitur eorum vni salutare consilium. Festiuore cultu
 amictus, & machæra accinctus, idem vt filius faceret, & subla-

Gggg ta in

XVIII.